

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

LA IMPORTÀNCIA DE SER FRANK

Oscar Wilde

03/05/18
— 10/06/18

Sala Petita
+14 anys

Durada
1 hora i 45 minuts

#laimportànciadesserfrank
#TNCdetothom

Traducció
Cristina Genebat

Versió
David Selvas
Cristina Genebat

Direcció
David Selvas

REPARTIMENT

Miki Esparbé
John Worthing

David Verdaguer
Algernon Moncrieff

Norbert Martínez
Lane i Reverend
Canon Chasuble

Laura Conejero
Lady Bracknell

Paula Malia
Gwendolen Fairfax

Paula Jornet
Cecily Cardew

Mia Esteve
Leticia Prism,
institutriu

EQUIP ARTÍSTIC

Escenografia
Jose Novoa

Vestuari
Maria Armengol

Il·luminació
Mingo Albir

So
Lucas Ariel Vallejos

Direcció musical
i arranjaments
Pere Jou
Aurora Bauzà
(Telemann Rec.)

Composició musical
Paula Jornet

Caracterització
Paula Ayuso

Coreografia
i moviment
Pere Faura

Ajudanta de direcció
Sandra Monclús

Ajudanta de vestuari
Raquel Iborat

Construcció
d'escenografia
Carles Hernández
"Xarli"
Òscar Hernández
"Ou"

Cap tècnic
de La Brutal
Arnau Planchart

Producció
Teatre Nacional
de Catalunya
i La Brutal

Amb la
col·laboració de
Marco Pascali
Punto Blanco
Òptica Sanabre

Agraïments
Fluren Ferrer

Vols saber-ne més?

Escaneja el codi QR o ves a www.tnc.cat
i hi trobaràs materials complementaris i altres
enllaços d'interès:

Presentació de David Selvas.

Victòria Camps, «Una vida entregada a l'art»,
pròleg a l'edició de *La importància de ser*
Frank d'Arola Editors / TNC, 2018.

Harold Bloom, *Com llegir i per què*.
Barcelona: Anagrama/Empúries, 2000.
[Traducció: Victòria Oliva Buxton]

Oscar Wilde, «La decadència de la mentida»,
dins *L'ànima de l'home*. Barcelona: Columna,
2001. [Traducció: Joan Solé].

Alberto Mira, pròleg a *El abanico de Lady*
Windermere; *La importància de llamarse*
Ernest, Càtedra, 2003.

—

Text publicat: Arola Editors i TNC
(En venda a les taquilles del TNC
i a www.tnc.cat)

NOU! LLIBRET D'ESTRENA 3 €
En venda al personal de sala mentre
l'espectacle estigui en cartell

Clubs de lectura "Llegir el teatre"
TNC/Biblioteques públiques de Catalunya

David Selvas, director

Diu Paco Nieva que *La importància de ser Frank* és «un perfecte somni de teatre, una comèdia despietada i excèntrica, perfecta, bella i onírica com la vida d'una rosa en les estranyes parets d'un jardí vertical».

Wilde va escriure un giny perfecte ple de saviesa dramàtica i d'intel·ligència vital.

Una rosa delicada que ens recorda allò efímer i revelador que té la bellesa i la vida.

Wilde va escriure un giny perfecte ple de saviesa dramàtica i d'intel·ligència vital. Amb les seves rèpliques desacomplexades

fa que la veritat exploti a la cara dels espectadors que se senten constantment interpel·lats.

Wilde obra una gran quantitat de territoris per on es passen els seus personatges: l'amor, el desig, els orígens, el compromís, la hipocresia, la identitat i, sobretot, la llibertat, la seva tan estimada llibertat, per poder ser qui era, i que el va portar a la presó poc després d'escriure *La importància de ser Frank*. Aquest sentiment de llibertat és present en tota la funció. I potser la concreció més ben trobada d'aquesta llibertat la veiem en dos dels personatges femenins, la Gwendolen i la Cecily, que viuen amb tanta o més intensitat la seva vida somniada que no pas la seva vida real. On són els límits de cadascú de nosaltres? Per què ens autocensurem? Com podem arribar a ser, amb plenitud, nosaltres mateixos?

Encara que potser costi de veure, ja que ens trobem davant d'una comèdia lluminosa, dins de *La importància* hi ha també una forta pulsó de mort. Com tota obra d'art que ens ressona, després de més de cent anys de ser creada, el que ens explica Wilde de com viure està profundament lligat al fet que això d'existir (que sapiguem nosaltres) només passa una vegada i que la nostra «estada» en aquest món només té sentit si arribem a ser lliures.

Harold Bloom, *Com llegir i per què*,
Barcelona: Anagrama/Empúries, 2000.
[Traducció: Victòria Oliva Buxton]

És possible que la deliciosa
obra de Wilde, que a partir
d'ara anomenaré senzilla-
ment *Ernest* perquè és més

curt, sigui la millor comèdia britànica des de *Nit de Reis*. [...] És una obra miraculosa: perpètuament fresca i refrescant i l'obra mestra de Wilde, tan magnífica com dos dels seus assajos crítics: «L'ànima d'un home sota el socialisme» i «La decadència de la mentida». La bona literatura de l'absurd ens allibera de les absurditats ordinàries transportant-nos a un regne que és estranyament lleuger, però en el fons pertorbador. L'obra mestra de l'absurd escrita en anglès són els llibres de l'*Àlicia* [de Lewis Carroll], però *Ernest* mereix estar-hi molt a la vora. [...]

Per a Wilde, originar o posar en marxa és una mentida. Quan a *A través del mirall* Àlicia respon amb el seu nom a la petició brusca que li fa Humpty Dumpty, ell la interromp per preguntar-li: «Què vol dir?». «Un nom ha de voler dir alguna cosa, necessàriament?», pregunta Àlicia, dubitativa, i Humpty Dumpty li contesta: «És clar que sí... el meu nom vol dir la forma que tinc». La importància de dir-se Ernest (el nom que tant Gwendolen com Cecily desitgen per al seu marit), com sap Wilde, tot i que no ens ho diu, és que *earnest* («sincer» o

«franc» en anglès) o *Earnest* es remunta a l'arrel indoeuropea *er*, que vol dir original. En anglès, *to be earnest* també vol dir ser original, una formulació absurda de la qual Wilde gaudeix astutament perquè l'originalitat normalment és aliena al seu

És possible que la deliciosa
obra de Wilde sigui la
millor comèdia britànica
des de *Nit de Reis*.

geni. No hi ha cap personatge a *Ernest* que sigui gens original; tots són exquisidament estrofolaris, però d'una manera tradicional i, malgrat això, l'obra està marcada per una originalitat vivaç.

El gran personatge d'*Ernest* és Lady Bracknell, potser el personatge còmic més estrofolari des de Sir John Falstaff, l'atracció més important de les obres d'*Enric IV* i l'única creació de Shakespeare que, des de la seva època fins avui, competeix en popularitat amb Hamlet. [...] Les digressions gra-

tuïtes de Lady Bracknell són triomfs de Wilde i ratllen la línia de l'absurd. [...] Com hem de llegir els grans pronunciaments de Lady Bracknell? Per a mi, aquesta qüestió s'assembla a una altra: per què ens delecta tant Lady Bracknell?

L'interès incessant d'Algernon pel menjar és una obsessió d'aquest jove dandi. [...] Deu semblar estrany comparar Algernon amb Falstaff, que té una relació negativa amb el món de l'elegància, però sembla que Wilde (a qui agradava molt Falstaff) ha dividit Falstaff en Lady Bracknell (pel que fa al llenguatge) i Algernon (pel que fa a la gana). «En l'art tot importa excepte el tema», va destacar Wilde: un altre aforisme especialment valuós en la nostra era ideològica. [...]

Si Ibsen era Hedda Gabler, Oscar era Lady Bracknell, ja que la seva extravagància supera la de tots els altres de l'obra:

Lady Bracknell, *es treu el rellotge*: Va, estimada. (*Gwendolen s'aixeca*.) Ja hem perdut cinc o sis trens. Si en perdem un altre ens exposem que es facin comentaris sobre nosaltres a la via.

Vaig estar a punt de fer servir aquest fragment com a epígraf d'un llibre, *El cànon occidental*, però els meus editors m'ho van denegar i finalment el llibre va aparèixer sense epígraf. Considero que és la pedra de toc per al lector de l'any 2000 i per a tota la literatura imaginativa autènticament canònica. Com hem de llegir *La importància de dir-se Ernest*? Sens dubte hem de començar el llibre reconeixent el que Lady Bracknell, d'una manera esplèndida, no és capaç de reconèixer: no hi ha ningú a la via que en veure Gwendolen i la seva formidable mare pugui saber que han perdut algun tren i encara menys que hagin estat cinc o sis! Lady Bracknell és tan egomaniàca que el món enter no és només el seu públic, sinó també qui li controla l'agenda. Tanmateix, aquí radica la seva grandesa estrofolària i la de l'obra, i és aquesta la raó per la qual hem de continuar llegint *La importància de dir-se Ernest*.

Victòria Camps, «Una vida entregada a l'art»,
pròleg a l'edició de *La importància de ser
Frank* d'Arola Editors / TNC, 2018.

Les contradiccions i les
paradoxes nodreixen tota
l'obra d'Oscar Wilde. Tam-
bé la mentida, però no ens

equivoquem: entesa com antirealisme. Estem en l'àmbit de la ficció on tot brolla de la imaginació. *La importància de ser Frank* és una paròdia extrema d'aquesta tendència que va fer del seu autor un dels homes més irreverents, anticonvencionals, sarcàstics i temuts de l'univers literari del seu temps. [...] L'art és independent: imaginació, creació, ficció pura, s'alimenta des de dintre i s'expressa a si mateix. De tal manera que l'artista no ha de sortir del món artístic per aprendre el seu ofici, sinó explorar més i més les virtualitats de l'artifici que produeix. [...] La sàtira independent i lliure de Wilde carrega contra les formalitats d'una burgesia que detesta. Sabia que per formar part d'una classe social no era suficient tenir propietats; calia aprendre a fingir, comprometre's i conformar-se amb la manera de ser establerta. [...]

Wilde va experimentar en carn pròpia tota la crueltat de la moral burgesa. S'ha dit que amb *La importància de ser Frank* va riure per última vegada. Tres mesos després de l'estrena, el 25 de maig de 1895, va ser declarat culpable per *gross indecency*, segons la legislació de l'època. Va ser condemnat a dos anys de presó i a treballs forçats, que va complir íntegrament.

La condemna va marcar la fi de la seva popularitat artística. L'èxit d'aquesta darrera obra havia estat aclaparador. Com va reconèixer Lord Alfred Douglas, el pare del qual va promoure tota l'acusació contra Wilde, «*La importància de ser Frank* va donar més diners i més glòria a Wilde que cap altra de les seves obres». [...] Els temps i les societats canvien, la hipocresia d'avui no és la de la burgesia vuitcentista, ni tan sols sabem si encara som burgesos. Però el cinis-

me i la singularitat que presenten els personatges de Wilde serveixen igualment per trivialitzar i ridiculitzar les convencions actuals.

En un article sobre els llibres que no s'han de llegir mai, Wilde es refereix a tota l'obra de John Stuart Mill. Però n'exceptua un: l'assaig sobre la llibertat. Efectivament, es tracta del text filosòfic més clar, concís i brillant que s'ha escrit mai sobre la llibertat individual. Cal saber distingir –afirma Mill– entre una llibertat autèntica i la llibertat, per dir-ho així, submissa.

Wilde va experimentar en carn pròpia tota la crueltat de la moral burgesa. S'ha dit que amb *La importància de ser Frank* va riure per última vegada.

L'home autènticament lliure és el que es governa a si mateix, no el que es deixa governar per les modes, els prejudicis, el que toca fer o està ben vist. Oscar Wilde no es va apartar mai d'aquesta norma. I ho va pagar amb la llibertat. Una més de les paradoxes del món lliure, com ho reconeix en una altra de les seves frases memorables: «La societat no perdona ni al somniador ni al geni».

En el fons, la lluita de Wilde contra els pressupòsits victorians era un intent de rebutjar qualsevol actitud que es fonamentés en l'odi i no en l'amor. La figura de Crist, com la doctrina de Plató, va ser una de les seves referències més preuades. Veia una connexió entre la veritable vida de Crist i la de l'artista. Probablement, l'afirmació de la individualitat manifestada en forma de rebel·lia contra les convencions i l'autoritat moral establerta. Rebel·lia que va saber reforçar amb el dandisme i una sexualitat ambigua. Com ell mateix manifestà en l'amarg *De Profundis*, escrit a la presó, la societat mai li va perdonar ni les extravagàncies ni l'individualisme: «La societat, tal com l'hem constituïda, no té lloc per a mi, no té res per oferir-me».

ACTIVITATS — LA IMPORTÀNCIA
DE SER FRANK

David Selvas conversa amb Albert Lladó

Lectures escèniques
Bibl. Horta – Can Mariner
07/05/18, 19 h
Activitat gratuïta

Col·loqui amb Marina Espasa

TNC, Sala Petita
11/05/18, després de la funció
Activitat gratuïta

PROPERES ESTRENES

10/05/18 — 17/06/18

Temps salvatge

Josep M. Miró
Sala Gran

28/06/18 — 15/07/18

Falsestuff

La muerte de las musas

Nao Albet i Marcel Borràs
Sala Petita

CAFETERIA RESTAU-
RANT DEL TNC

Àmplia varietat de *montaditos* i entrepans. Tapes postfunció per compartir que canvien segons mercat. En els espectacles amb entreacte, menú Express, Bon Vivant i Bon Vivant Vegà per trobar-s'ho tot a punt a l'entreacte (imprescindible reserva prèvia). Reserves: 933 065 729.

SINGULARIS

Foto portada: David Ruano
Foto interior: Felipe Mena
Disseny: Forma
DL B 12559-2018

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

Benefactors

Col·laboradors

